

A futuristic, mechanical leg is shown in a red high-heeled shoe. The leg is composed of various metallic and plastic parts, including a joint, a piston-like structure, and a series of gears or pistons extending down to the foot. The leg is illuminated from the side, creating a strong shadow on the ground. The background is a dark, gradient blue.

Marissa Meyerová

Cinder

Mesačné kroniky

AKTUELL

Marissa Meyerová
Cinder

Marissa Meyerová

Cinder

PRVÁ KNIHA

Mesačné kroniky

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Marissa Meyerová: Cinder

Z anglického originálu *Cinder*, ktorý vydalo vydavateľstvo Feiwel and Friends, New York, USA.

Copyright © 2012 by Marissa Meyer

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

First published by Feiwel and Friends,
an imprint of Macmillan Children's Publishing.

Translation © Denisa Ghaniová 2020

Cover design © Macmillan
Cover illustrations © Michael O
Author's photo © Joan Allen

Redakčne upravila: Tatiana Búbelová

Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba
Tlač: Těšinská tiskárna, a. s., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2020

ISBN 978-80-8172-057-4

*Venujem starej mame Samalee Jonesovej
s takou veľkou láskou,
že sa nevojde na tieto stránky.*

Prvá kniha

*Zatiaľ čo jej sestry mali krásne šaty
a nádherné topánky, Popoluška nosila
len špinavé handry a dreváky.*

Prvá kapitola

Cinder zhrdzavela skrutka v členku a kríž vyrytý v nej sa opotreboval do tvaru zničeného kruhu. Hánky ju boleli, ako sa usilovala trafiť skrutkovačom do zárezov a vytrvalými pohybmi uvoľniť skrutku. Keď sa jej konečne podarilo vytiahnuť ju natoľko, aby ju mohla vyškľbnúť protetickou oceľovou rukou, závitý už boli úplne hladké.

Odhodila skrutkovač na stôl, oboma rukami sa chytila za päťu a vytrhla si chodidlo z kĺbu. Pod končekmi prstov sa jej zaiskrilo a Cinder sa mykla. Noha zostala visieť na spleti červených a žltých drôtov.

S úľavou zastonala a zosunula sa na stoličku. Mala pocit, akoby jej z koncov drôtov odpadlo obrovské bremeno a oslobodila sa. Štyri roky neznášala tú primalú nohu a v duchu si prisahala, že si ten kus šrotu už nikdy nenasadí. Dúfala len v to, že čoskoro sa zjaví Iko s náhradou.

Cinder bola na trhovisku v Novom Pekingu jedinou opravárkou, ktorá ponúkala kompletne služby. Jej stánok nemal žiadnu tabuľu a to, čím sa živí, prezrádzali len police pri stenách, plné robotických súčiastok. Bol utisnutý v tienistom zákutí medzi predavačom použitých digitálnych obrazoviek a obchodníkom s hodvábom, ktorí sa svorne často sťažovali na štiplavý zápach kovu a maziva, čo sa šírilo zo Cinderinho stánku, hoci zvyčajne ho prerážala lahodná vôňa medových lupáčikov z pekárne na druhej

strane námestia. Cinder vedela, že v skutočnosti sú len nespo-
kojní, lebo musia pracovať práve vedľa nej.

Pred zrakmi okoloidúcich Cinder zakrýval zavesený špinavý
obrus. Námestie sa hemžilo zákazníkmi, pouličnými predavačmi
a deťmi, všade panoval čulý ruch. Ľudia vykrikovali, keď sa dohado-
vali na cene s robotickými predavačmi a snažili sa presvedčiť stroje,
aby im dali zľavu. Ozývalo sa aj bzučanie čítačiek identifikačných
čipov a monotónny hlas potvrdzujúci prijatie platby, keď peniaze
prešli na iný účet. Na všetkých okolitých budovách viseli digitál-
ne obrazovky a vzduchom sa niesli slogany z reklám, vážne hlasy
zo spravodajského vysielania a najnovšie klebety o celebritách.

Cinderino audiorozhranie potlačilo všetok hluk na statický
šum, ale jedna melódia sa v ňom dnes nedala prepočúť. Priamo
pred jej stánkom stál hlúčik detí. Zvonivo trilkovali: „Popol, po-
pol, všetci padneme k zemi!“ A potom sa s bláznivým smiechom
zrútili na chodník.

Cinder myklo kútikmi úst. Ani nie nad tou detskou riekankou,
strašidelnou piesňou o mori a smrti, ktorá si za posledné desaťro-
čie znovu získala obľubu – zo samotnej piesne jej totiž naskakovala
husia koža –, ale páčili sa jej nevraživé pohľady okoloidúcich, keď
im cestu zahatali rozchichotané deti. Zákazníci reptali, že ich mu-
sia obchádzať, ale Cinder za to tých malých uličníkov zbožňovala.

„Sunto! Sunto!“

Úsmev jej zamrel na tvári. Zazrela pekárku Chang Sachu, ako
sa prediera davom v zástere špinavej od múky. „Sunto, pod' sem!
Vieš, že som ti vravela, aby si sa nehral pri...“

Cinder zachytila jej pohľad a Sacha zmĺkla. Potom chytila syna
za plece a odtiahla ho preč. Chlapec nariekal a nechotne ju na-
sledoval, keď mu Sacha prikázala, aby sa zdržiaval pri ich stánku.
Cinder zvrátila nos a nahnevane prepichla pohľadom pekárkin
vzďaľujúci sa chrbát. Ostatné deti sa rozpráhli do davu a odniesli
si so sebou aj veselý smiech.

„Ako keby boli drôty nákazlivé,“ zamrmlala si pre seba Cinder.

Natiahla sa, až jej zapraskalo v chrbte, špinavými prstami si
prehrabla vlasy a stiahla si ich do neupraveného chvosta. Potom
si vzala začiernené pracovné rukavice a hneď si jednu nastokla
na oceľovú ruku. Hoci sa jej pod hrubou látkou ihneď začala

potiť pravá dľaň, v rukaviciach sa cítila pohodlnejšie, lebo mohla zakryť plech na ľavej ruke. Roztiahla prsty, vyhnala z nich krč od zvierania skrutkovača a opäť zažmurila smerom na námestie. V dave zazrela mnoho zavalitých bielych androidov, ale žiadny z nich nebola Iko.

Povzdychla si a sklonila sa k debne s náradím pod pracovným stolom. Prehrabávala sa skrutkovačmi a francúzskymi kľúčmi, až kým na samom dne nenašla kliešte. Postupne odpojila všetky drôty, ktoré stále spájali jej členok s chodidlom. Z každého vytryskla sprška iskier. Cez rukavice ich necítila, ale sietnicový displej jej blikajúcim červeným nápisom dával na vedomie, že stráca spojenie s končatinou.

Vyšklbla posledný drôt a chodidlo hlučne dopadlo na betón.

Hneď zaznamenala rozdiel. Aspoň raz v živote necítila žiadnu ťažobu.

Upratala na stole priestor pre vyradené chodidlo, postavila ho medzi francúzske kľúče a kolesové matice ako dajakú relikviu a opäť sa sklonila nad členok, aby starou handrou vyčistila kĺb.

BUM.

Cinder sa strhla a hlavou narazila do stola. Odsunula sa a zdvihla zamračený pohľad, ktorým najprv spočinula na nehybnom androidovi, čo drepel na jej pracovnom stole, a potom na mužovi za ním. Hľadela do prekvapených medenohnedých očí. Mužovi okolo tváre a cez uši splývali čierne vlasy a mal pekne vykrojené pery, o akých snívalo hádam každé dievča v tejto krajine.

Cinder sa ihneď vyjasnila tvár.

Jeho prekvapený výraz sa o chvíľu zmenil na ospravedlňujúci. „Prepáčte,“ hlesol, „netušil som, že sa niekto skrýva pod stolom.“

Cinder ho takmer nepočula, lebo pri pohľade naňho jej z hlavy vyfučali všetky myšlienky. Srdce jej tlklo čoraz rýchlejšie a sietnicový displej snímal mužove črty, ktoré jej boli po toľkých rokoch, čo ho vídávala na digitálnych obrazovkách, tak dôverne známe. V skutočnosti bol vyšší a v sivej mikine s kapucňou sa ani vzdialene neponášal na toho elegantného muža v najvyberanejších oblekoch, v ktorých sa zvyčajne zjavoval na verejnosti. Napriek tomu trvalo Cinder len dve celé šesť desiatín sekundy, kým mu nasnímala tvár a porovнала ju s databázou. Ďalšia sekunda a na

displeji sa objavilo to, čo už dávno vedela; podrobnosti v podobe prúdu zeleného textu v dolnej časti jej zorného poľa.

PRINC KAITO, KORUNNÝ PRINC VÝCHODNÉHO
SPOLOČENSTVA

IDENTIFIKAČNÉ ČÍSLO: 0082719057

DÁTUM NARODENIA: 7. APRÍLA 108 T. É.

NÁJDENÝCH 88 987 ODKAZOV, NAJNOVŠÍ ZÁZNAM
ZO DŇA 14. AUGUSTA 126 TRETEJ ÉRY (T. É.): *KORUNNÝ
PRINC USPORIADA 15. AUGUSTA TLAČOVÚ KONFERENCIU
NA TÉMU AKTUÁLNEHO VÝSKUMU LETUMÓZY A MOŽNÉHO
OBJAVU LIEKU...*

Cinder vyskočila zo stoličky a takmer spadla, lebo zabudla na chýbajúce chodidlo. Zachytila sa stola oboma rukami a trochu nemotorne sa poklonila. Sietnicový displej sa zasunul.

„Vaša výsosť,“ vykotala so sklopenou hlavou, vďačná za to, že princ nevidí jej prázdny členok za obrusom.

Princ sa mykol, obzrel sa cez plece a potom sa k nej naklonil. „Možno by ste mali radšej, hm...“ priložil si prst k perám, „... čo sa týka toho oslovenia, dobre?“

Cinder s rozšírenými očami rozochvene prikývla. „Pravdaže. Samozrejme. Ako... Čo vám...“ prehltila. Slová sa jej lepili na podnebie ako fazuľová kaša.

„Hľadám Linh Cinder,“ odvetil princ. „Je tu niekde?“

Cinder sa odvážila zdvihnúť jednu ruku zo stola, aby si vytiahla rukavicu na druhom zápästí vyššie. S očami upretými na princovu hrud' zajachtala: „J-ja som Linh Cinder.“

Sledovala, ako položil ruku na temeno vypuklej hlavy androida na stole.

„Vy ste Linh Cinder?“

„Áno, vaša výs...“ zahryzla si do pery.

„Opravárka?“

Prikývla. „Ako vám môžem pomôcť?“

Namiesto odpovede sa princ sklonil a natiahol krk, takže nemala na výber a musela mu pozrieť do očí. Žiarivo sa na ňu usmial. Cinder poskočilo srdce.

Princ sa opäť vystrel a primäl ju tak, aby naňho stále hľadela. „Predstavoval som si vás inak.“

„Ja som si vás tiež predstavovala... ehm... inak.“ Cinder nevydržala jeho pohľad, a tak siahla po androidovi a pritiahla si ho na svoju stranu stola. „Aký má ten robot problém, vaša výsosť?“

Android vyzeral, akoby práve opustil bežiaci pás v továrni, ale Cinder podľa imitácie ženských tvarov vedela, že ide o zastaraný model. Napriek tomu vyzeral elegantne, mal guľatú hlavu na hruškovitom tele a biely lak.

„Nejde zapnúť,“ odpovedal princ Kai a pozoroval Cinder, ako si prezerá robota. „Jeden deň fungovala bez problémov a na druhý deň zrazu nič.“

Cinder obrátila androida senzorovým svetlom k princovi. Bola rada, že si môže zamestnať ruky a sústrediť sa na rutinné otázky súvisiace s prácou, lebo inak by hrozilo, že od nervozity sa jej opäť zbláznia mozgové funkcie. „Už ste s ňou niekedy mali problémy?“

„Nie. Každý mesiac ju kontrolujú kráľovskí opravári a toto je prvý raz, čo sa pokazila.“

Princ Kai sa naklonil dopredu, zdvihol z pracovného stola Cinderino malé kovové chodidlo a zvedavo si ho obrátil v dlaniach. Cinder stuhla a sledovala ho, ako si prezerá vnútro plné drôtov a hrá sa s ohybnými kĺbmi kovových prstov. Príliš dlhým rukávom na mikine zotrel z chodidla šmuhu.

„Nie je vám horúco?“ začudovala sa Cinder a ihneď tie slová oľutovala, keď na ňu princ znovu uprel zrak.

Na okamih sa zatváril takmer rozpačito. „Áno, zomieram od tepla,“ odvetil, „ale chcem zostať nenápadný.“

Cinder mala sto chutí poznamenať, že sa mu to príliš nedarí, ale radšej si zahryzla do jazyka. Okolo jej stánku sa netlačil žiadny dav jačiacich dievčat, čo bolo samo osebe najlepším dôkazom, že princovo prestrojenie funguje lepšie, ako sa jej zdá. V mikine s dlhými rukávmi vôbec nevyzeral ako kráľovský lámač srdca, ale ako nejaký blázon.

Odkošľala si a sústredila sa na pokazeného androida. Našla nenápadnú západku a otvorila mu zadný panel. „Prečo vám ju vlastne neopravia kráľovskí opravári?“

„Skúšali to, ale nepodarilo sa im zistiť, čo s ňou je. Nieкто mi poradil, aby som ju odniesol k vám.“ Postavil kovové chodidlo

späť na stôl a pozrel sa na police so starými a rozbitými súčiastkami androidov, vznášadiel, digitálnych a prenosných obrazoviek. Nechýbali tam ani súčiastky pre kyborgov. „Povráva sa, že Cinder je najlepší opravár v Novom Pekingu. Čakal som nejakého starca.“

„Naozaj sa to o mne hovorí?“ zamrmlala.

Nebol prvý, koho prekvapilo, že je žena. Väčšina zákazníkov nevedela pochopiť, ako môže byť dospievajúce dievča najlepšou opravárkou v meste, a Cinder nikde nešírila pravú príčinu svojho talentu. Čím menej ľudí vie, že je kyborg, tým lepšie. Určite by sa zbláznila, keby sa na ňu ostatní predavači pozerali rovnako pohrdavo ako Chang Sacha.

Malíčkom odstrčila nabok niekoľko androidích drôtov. „Niekedy jednoducho doslúžia. Možno by ste si mali zaobstarať novší model.“

„Obávam sa, že to nepôjde. Má v sebe prísne tajné informácie. Je to otázka národnej bezpečnosti, aby som sa k nim dostal skôr ako... ktokoľvek iný.“

Cinder sa zarazila a zdvihla k princovi pohľad.

Uprene jej hľadela do očí celé tri sekundy, a potom mu myklo kútikmi úst. „Len si z vás strieľam. Nainsi bola môj prvý android. Nechcem ju vymeniť zo sentimentálnych dôvodov.“

Cinder sa na okraji zorného poľa rozsvietilo oranžové svetlo. Jej optobionika niečo zachytila, hoci Cinder netušila čo – možno nervózne prehltnutie, príliš rýchle žmurknutie alebo zatnutie zubov.

Už si na to oranžové svetlo zvykla. Rozsvetcovalo sa každú chvíľu. Znamenalo, že niekto klame.

„Otázka národnej bezpečnosti,“ zopakovala. „Vtipné.“

Princ naklonil hlavu, akoby ju vyzýval, aby mu odpovedala. Do očí mu spadol prameň čiernych vlasov. Cinder sa odvrátila.

„Domáci učiteľ, model 8.6,“ prečítala zo slabo osvetleného panela vnútri plastovej lebky. Android mal takmer dvadsať rokov. „Vyzerá, že je v stopercentnom stave.“

Cinder zdvihla päť a tvrdo udrela androida do boku hlavy. Len tak-tak ho zachytila, aby nespadol na stôl. Princ nadskočil.

Postavila androida späť na nohy a stlačila zapínacie tlačidlo, ale nič sa nestalo. „Neverili by ste, ako často práve toto zaberá.“

Princ sa nervózne zachichotal. „Ste si istá, že ste Linh Cinder? Opravárka?“

„Cinder! Zohnala som to!“ Z davu sa vynorila Iko a s namodro žiariacim senzorovým svetlom mierila k pracovnému stolu. Zdvihla jednu vidlicovitú ruku a s hlasným buchnutím postavila na stôl hneď vedľa princovho androida novú oceľovú nohu. „Je oveľa lepšia ako tá stará, len mierne opotrebovaná, no elektrické vedenie vyzerá kompatibilne. A navyše sa mi podarilo dohodnúť o šesťsto unívov nižšiu cenu.“

Cinder sa zmocnila panika. Zatackala sa na ľudskej nohe, zobrala nové chodidlo zo stola a hodila ho za seba. „Dobrá práca, Iko. Nguyen-shifu bude mať radosť, že má pre svojho droidieho spoločníka náhradné chodidlo.“

Iko pohasol senzor. „Nguyen-shifu? Nerozumiem.“

Cinder sa usmiala so zaťatými zubami a ukázala na princa. „Iko, pozdrav, prosím, nášho zákazníka.“ Stíšila hlas. „Jeho cisársku výsosť.“

Iko natiahla krk a namierila guľatý senzor na princa, ktorý sa týčil viac než meter nad ňou. Senzorové svetlo sa jej rozsvietilo, keď ho jej snímač rozpoznal. „Princ Kai,“ predniesla škripavým kovovým hlasom. „V skutočnosti ste ešte krajší.“

Cinder od zahanbenia zovrela žalúdok, aj keď sa princ zasmial.

„To stačilo, Iko. Poď do stánku.“

Iko ju počúvla, odhrnula obrus a zaliezla pod stôl.

„Taká osobnosť sa u androida len tak nevidí,“ vyhlásil princ Kai a oprel sa o drevený rám stánku, akoby privázał androidov na trhovisko každý deň. „Naprogramovali ste ju sama?“

„Verte tomu alebo nie, už sme ju takú kúpili. Nevie sa zbaviť podozrenia, že v programe má nejakú chybu. To je pravdepodobne dôvod, prečo ju moja nevlastná matka zohnala za taký lacný peniaz.“

„V mojom programe nie je žiadna chyba!“ ohradila sa Iko za jej chrbtom.

Cinder pozrela princovi do očí a na okamih jej učaroval jeho uvoľnený smiech. Rýchlo sa skryla za pokazeného androida.

„Tak čo si myslíte?“ spýtal sa.

„Budem musieť urobiť diagnostický test. Zaberie mi to niekoľko dní, možno aj týždeň.“ Cinder si zastrčila prameň vlasov za ucho, posadila sa, vďačná, že na chvíľu môže svojej nohe dopriať

oddych, a pustila sa do skúmania androidovho vnútra. Vedela, že pravdepodobne porušuje nejaké pravidlá etikety, keď v prítomnosti princa sedí, ale jemu to očividne neprekážalo, lebo sa len naklonil dopredu a sledoval jej ruky.

„Potrebujete zaplatiť vopred?“

Natiahol k nej ľavé zápästie s implantovaným identifikačným čipom, ale Cinder len mávla rukou v rukavici. „Nie, ďakujem. Bude mi čťou opraviť vám toho androida.“

Princ Kai chcel zrejme niečo namietnuť, ale napokon spustil vystretú ruku. „Asi nie je šanca, že by ste ju stihli opraviť ešte pred slávnosťou, čo?“

Cinder zavrela androidovi panel. „Mohla by som to stihnúť. No kým nezistím, čo presne s ňou je...“

„Viem, viem.“ Zaknísal sa. „Je to len zbožné želanie.“

„Ako vám dám vedieť, že je pripravená?“

„Pošlite správu do paláca. Alebo budete tu aj na druhý víkend? Mohol by som sa po ňu zastaviť.“

„Ach, áno!“ vyhrkla zozadu stánku Iko. „Sme na trhu každý deň. Určite sa zastavte. To by bolo skvelé.“

Cinder sa mykla. „Nemusíte, ak...“

„Rád sa zastavím.“ Zdvorilo sa uklonil a zároveň si stiahol kapucňu hlbšie do tváre. Cinder mu kývla hlavou, hoci vedela, že by mala vstať a pokloniť sa, ale netrúfala si druhý raz pokúšať svoju rovnováhu.

Počkala, kým jeho tieň nezmizol za zaveseným obrusom, a až potom prešla pohľadom po námestí. Nikto z uponáhľaného davu si zjavne nevšimol princovu prítomnosť. Cinder sa uvoľnila.

Iko podišla k jej boku a prekrížila si kovové ruky na hrudi. „Princ Kai! Radšej mi skontroluj vetrák, lebo myslím, že sa začínam prehrievať.“

Cinder sa zohla, zdvihla náhradnú nohu a utrela si ju od prachu o pracovné nohavice, čo mala na sebe. Skontrolovala kovový povrch a potešila sa, že ho nepreliačila.

„Vieš si predstaviť, ako sa bude Peony tváriť, keď sa o tom dopočuje?“ opýtala sa Iko.

„Určite bude pišťať ako divá.“ Cinder ešte raz obozretne preskenovala dav a až potom ju začala zaplavovať eufória. Nemohla

sa dočkať, keď o tom Peony porozpráva. *Prišiel za ňou sám princ!* Z hrdla jej unikol smiech. Bolo to záhadné. Neuveriteľné. Bolo to...

„Ach, nie.“

Cinder sa prestala usmievať. „Čo?“

Iko jej ukázala prstom na čelo. „Si špinavá od maziva.“

Cinder sa strhla a utrela si čelo. „Strieľaš si zo mňa?“

„Určite si to ani nevšimol.“

Cinder spustila ruku. „A záleží na tom? Pod', pomôž mi nasaď si to nové chodidlo, kým sa tu zastaví niekto ďalší z kráľovskej rodiny.“ Preložila si nohu bez chodidla cez koleno a začala pripájať drôty podľa farieb. Premýšľala pritom, či si princ neuvedomil, kto v skutočnosti je.

„Sadne ti ako uliata, čo?“ poznamenala Iko. Držala za hrst skrutiek, ktoré Cinder postupne umiestňovala do navrtaných dierok.

„Áno, je veľmi pohodlná, Iko, ďakujem. Len dúfam, že si ju Adri nevšimne. Roztrhla by ma, keby vedela, že som minula šesťsto unívov za nohu.“ Utiahla aj poslednú skrutku a vystrela ju. Pohýbala členkom dopredu a dozadu a pohýbala prstami. Chodidlo bolo síce trochu stuhnuté a nervové senzory budú potrebovať ešte zopár dní, aby sa zladili s novými drôtmi, ale aspoň už nebude musieť krívať.

„Je dokonalá,“ vyhlásila a obula sa. Všimla si, že Iko drží v kovových kliešťach, teda rukách, jej starú nohu. „Ten kus šrotu môžeš pokojne vyho...“

K ušiam jej zrazu doľahol výkrik. Cinder sa šklbla, keď ten zvuk vyletel v jej audiorozhraní na maximum, a obrátila sa smerom, odkiaľ prišiel. Trhovisko stíchlo. Deti, ktoré sa medzitým začali hrať na skrývačku medzi stánkami, zvedavo vyliezli z úkrytov.

Ten výkrik sa ozval od pekárky Chang Sachy. Cinder zmätene vstala a vyliezla na stoličku, aby videla cez dav. Zbadala Sachu v stánku za sklenenou vitrínou so sladkým pečivom a s buchtami plnenými bravčovinou, ako vyvaľuje oči na svoje vystreté ruky.

Cinder si dlaňou zakryla nos, keď v tom istom okamihu ako zvyšok námestia pochopila, čo sa deje.

„Epidémia!“ vykrikoval niekto. „Je nakazená!“

Námestie ovládla panika. Matky brali svoje deti do náručia, zúfalo im dlaňami zakrývali tváre a rýchlo odchádzali od Sachinho

stánku čo najďalej. Predavači prudko zaľahovali posuvné dvere obchodov.

Sunto vykrikol a rozbehol sa k matke. Tá však zdvihla ruky, aby ho zastavila. *Nie, nie, nepribližuj sa ku mne.* Predavač z vedľajšieho stánku schmatol chlapca a v behu si ho pridržiaval pod pazuchou. Sacha za ním niečo volala, ale jej slová zanikli v hurhaji.

Cinder zovrelo žalúdok. Nemohli vziať nohy na plecia, lebo Iko by v tom zmätku udupali. Zadržala dych, siahla po šnúre v kúte stánku a šklbnutím zatiahla kovové dvere. Až na tenký pás svetla pri zemi sa vnútro stánku zahalilo do tmy. Z betónovej podlahy sálalo teplo a vytváralo v tom tesnom priestore dusno.

„Cinder?“ ozvala sa Iko a v robotickom hlase jej zazneli obavy. Zapla senzor a zaliala stánok modrým svetlom.

„Neboj sa,“ upokojovala ju Cinder. Zoskočila zo stoličky a vzala zo stola kus handry zamastenej mazivom. Krik vonku postupne utíchal a jej stánok sa premenil na malý prázdny vesmír. „Je od nás ďaleko, až na druhej strane námestia. Tu nám nič nehrozí.“ Napriek tomu sa odsunula až k zadnej stene s policami, prikrčila sa a handrou si zakryla nos aj ústa.

Čakali. Cinder dýchala čo najplytšie, až kým nezačula sirény pohotovostného vznášadla, ktoré priletelo vyzdvihnúť Sachu a onedlho s ňou zmizlo preč.

Druhá kapitola

Pohotovostné sirény stíchli, až keď sa námestím rozľahlo hucanie ďalšieho motora. Ticho na trhovisku vystriedal dupot topánok po chodníku a vzápätí ktosi začal vykrikovať povely. Nasledovali hrdelné odpovede.

Cinder si cez chrbát prehodila pracovnú tašku, akú nosia posovia, preplazila sa po zaprášenej podlahe stánku a odhrnula obrus, ktorý zakrýval jej pracovný stôl. Strčila prsty do medzery pod dverami, ktorou dnu prenikalo svetlo, a odchýlila ich na pár centimetrov. Pritisla líce na teplý a drsný povrch chodníka a na druhej strane námestia sa jej podarilo zazrieť tri páry žltých topánok. Zásahová jednotka. Posunula dvere ešte o trochu vyššie a sledovala, ako tí muži – všetci v ochranných oblekoch a plynových maskách – rozlievajú v pekárkinom stánku nejakú tekutinu zo žltého kanistra. Dokonca aj cez celé námestie Cinder zacítila ten štiplavý zápach a pokrčila nos.

„Čo sa deje?“ ozvala sa spoza jej chrbta Iko.

„Chystajú sa spáliť stánok Chang-jiě.“ Cinder očami prepátrala námestie a všimla si čisto biele vznášadlo, zaparkované v jednom z rohov. Okrem tých troch mužov na námestí nikto nebol. Prevalila sa na chrbát a pozrela Iko do senzoru, ktorý v tme slabo žiaril. „Odídeme, akonáhle sa rozhorí oheň a nikto nebude dávať pozor.“

„Dostali sme sa do problémov?“

„Nie. Len sa mi dnes nechce ísť do karantény.“